

Melyik volt a jobb?

Beszámoló két kiváló együttes páros vetélkedéséről

Hétfőn este a DISZ kulturális seregszemléjének keretében két nagyszerű táncegyüttes lépett fel az Építők kultúrtermében: a Közgazdaságtudományi Egyetemé és az Építőké. A siker magávalragadó és teljesen megérdemelt volt. Hogy először csak a közös jutalajdonságokat emeljük ki: mindkét együttes fiatalosan, áradó jókedvvel táncolt — a színpadon uralkodó jó hangulat egykettőre meghódította az egész nézőteret. Külön öröm volt nézni, hogyan élvezik maguk a táncosok, amit csinálnak. No de attól, hogy vidáman táncoltak, lehetett volna az még rossz is. Ez a két csoport azonban technikailag is kitűnően felkészült; éspedig nemcsak a szó iskolás értelmében. Azaz nemcsak a lépéseket és mozdulatokat tudták, hanem a táncosok nagy részének megvolt a maga külön egyénisége is. Mindkét együttes e műsorával elérte egy jó, hivatásos együttes színvonalát.

Az Építők produkciói közül külön szint jelentettek a kedves, önálló helyzetképek, mint „A hopponmaradt leány” és a „Hess héjja!” Mindkettőnek koreográfiáját az együttes művészeti vezetője, Falvay Károly készítette. Az első bájos, jól eltáncolt és megjátszott jelenet, a második a némajátékhoz közelítő, kitűnő technikával előadott kis dráma — amely talán még megragadóbb lehetne, ha még drámaibb lenne. Nagy sikere volt a „Nanáj birkózók” című, a Mojszejev-együttes műsorából ismert játéknak is, amelyet Lovász István adott elő igen szellemesen. Az Építők által bemutatott nagy kompozíciók közül elsősorban

a mozgalmas, változatos, ötletes Csüördögölő tetszett, bár talán kicsit szigorúbb lehetne a szerkezete; mindenesetre így is az est egyik fénypontja volt! Nagyon szép a „Rábaközi legénybúcsúztató” is, szintén Falvay Károly feldolgozása.

A Közgazdaságtudományi Együttes műsorszámáiban talán valamivel kevesebb volt az egyéni ötlet, hiányoztak az önálló kis helyzetképek, jelenetek, de mintha egy árnyalattal összeszokottabbak, és — jó értelemben véve — rutinosabbak lettek volna. Különösen magávalragadó hatást ért el kiváló együttes-jellegük a két ragyogó nagy kompozícióban: a szerkezetileg és technikailag egyaránt nagyszerű „Pásztorképek”-ben és a „Pereyeni táncok”-ban (Mindkettő az együttes vezetőjének, Szász Bélának a koreográfiája.) Ez utóbbiban talán csak az a — egyébként könnyen kijavítható — hiba, hogy a ruhák nem érzékeltetik eléggé; két nemzedék vetélkedik egymással. Az Állami Népi Együttes műsorából ismert „Igyunk egyet komámasszony”-t is nagyszerűen, az eredeti előadással vetélkedő színvonalon mutatta be a leánykar.

A műsor befejeztével hasztalanul tettük fel magunknak a kérdést: melyik együttes nyújtott többet, melyik volt a jobb? Végül is kénytelenek voltunk megelégedni azzal a megállapítással: amennyiben e két együttes közül kerülne ki az, amelyik ifjúságunkat a seregszemle legjobbjai közül a VIT-en képviselné, bármelyikkel jól járnánk. No, de persze ebbe még más csoportoknak is lesz beleszólásuk...